

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΠΡΙΣΛΕ'Υ' : «Όνειρα που σβύσανε»

Θίασος Κατερίνας Ανδρεάδη

Ακούραστη στην καλλιτεχνική της προσπάθεια, ή κ. Ανδρεάδη εξακολουθεί να διαλέγει με εξαιρετικό γούστο τα έργα του ρεπερτορίου της. Από τα λεπτότερα που μας έχει δώσει το τελευταίο που παίζεται με πολλή επιτυχία δεκαπέντε μέρες τώρα στο θέατρο Αλίκης : «Τά όνειρα που σβύσανε» του Πρίσλεϋ.

Στό ήρεμο "Ηντεν Έντ, σ' ένα έξοχικό παράδεισο, ζεί μια οικογένεια εύτυχη στή γαλήνη της αποτραβηγμένης ζωής. Μά κάτω από τή φαινομενική εύτυχία, πόση θύελλα παραμονεύει. Ό αντίλαλος μιας τρικυμίας που πέρασε δέν έχει όλοτελα σβύσει. Η θύμηση τής Στέλλας, τής μεγάλης κόρης που έφυγε, ακολουθώντας τήν κλίση της για τό θέατρο, ζεί έντονα μέσα στο σπίτι. Στή νοσταλγία τής γριάς ύπνερτριας, στο φόβο τής νεότερης αδελφής που αγαπά έναν παλιό θαυμαστή τής Στέλλας, στ' όνειροπόλημα του μικρότερου αδελφού, στον αγιάτρευτο καύμο του πατέρα. Καί σαν άμεση ανταπόκριση στο γενικό ανήσυχο κάλεσμα να τήν που ξαναγουρίζει ή Στέλλα. Όλοι τή δέχονται με χαρά. Κι' εκείνη κυττάζει και δέν τό πιστεύει πώς τά ξαναβρίσκει στην ίδια θέση τους τ' αγαπημένα γνώριμα πράματα. Πόση ποίηση σ' αυτή τή χαρά του γυρισμού. Μά ή αδελφή μάταια προσπαθεί να κρύψει τή θλίψη της, μοναδική παραφωνία στο γενικό παραλήρημα. Κι' έχει δίκιο. Ό αγαπημένος της ξανακερδίζεται από τή μεγάλη πρώτη αγάπη του και τά όνειρα σβύνουν. Η Στέλλα αντίλαμβάνεται τό δράμα και δέν είναι κακή. Μά είναι σβυσμένα και τά δικά της καλλιτεχνικά κι' αισθηματικά όνειρα κι' έλπίζει να τά ξαναζωντανέψει σ' αυτή τή νοσταλγική γωνιά. Όμως σε λίγο καταφθάνει ό άντρας της, ένα μεγάλο ανόητο καλόκαρδο παιδί τής ζωής, καλεσμένος από τή ζηλότυπη αδερφή. Τά καινούργια όνειρα σβύνουν κι' αυτά κι' ή Στέλλα ξαναπαίρνει μαζί του τό δρόμο για τή γνώριμη κι' άχρωμη ζωή

της. Ό νέος, άπελπισμένος, φεύγει κι' αυτός για μα κρυές χώρες κι' ή αδελφή μένει πάλι έρημική, έγκαρτερημένη, στην έπαρχία της.

Συγκεντρωμένο γύρω από μια θλιβερή αλήθεια ένα όμαδικό δράμα μας υποβάλλεται, δίχως μεγάλες έκρήξεις, διαχυμένο περισσότερο σαν άτμόσφαιρα, σε πολλαπλές ανθρώπινες καταστάσεις, που κάθε μια στροβιλίζεται μάταια γύρω από κάποιο άδιαφιλονίκητο δίκιο.

Τό ώραιότατο αυτό έργο δόθηκε με τέλεια κατανόηση από τό φιλότιμο κι' εύγενικό θίασο τής κ. Ανδρεάδη. Η ίδια είταν ή προσωποποίηση τής ανησυχίας και τής ανθρώπινης λαχτάρας που παίζει τό τελευταίο παιχνίδι της, κρεμασμένη άπο τήν ύστατη έλπίδα. Η σκηνή του γυρισμού δόθηκε με αληθινό ποιητικό οίστρο. Τό κρυφό δράμα τής αποτυχημένης ζωής που θόλωνε κάθε τόσο τήν έξαρση τής χαράς, σά θύμηση και σαν άπειλή, ξεχώριζε κάτω από κάθε έκδηλωσή της. Στή σύγκρουση με τήν αδερφή έδειξε τήν αυτοκυριαρχία και τήν πικρή επίγνωση ένός πονεμένου ανθρώπου.

Δίπλα της ή κ. Έλλη Ξανθάκη έπαιξε με πολλή δύναμη τό ρόλο τής αδελφής. Είταν ή καλύτερη επιτυχία της, όσο τουλάχιστο θυμάμαι... Ό κ. Μορίδης έδειξε άλλη μια φορά πώς είναι μια πλούσια καλλιτεχνική ιδιοσυγκρασία. Έζωντάνεψε με εξαιρετική άνεση τόν άμέριμνο, επίπολο, μά καλόκαρδο σύντροφο τής Στέλλας. Ό κ. Ζωγράφος είταν ψυχρός. Δέ μας έπειθε για τήν περιπάθεια των αισθημάτων του. Κι' όμως είχε εύγένεια στην εμφάνισή του. Επίσης ό κ. Δαμασιώτης που συνήθως βάζει τόση άτομικότητα στο παίξιμό του, αυτή τή φορά ένιωθες σά να μην είχε πολú ζήσει τό ρόλο του. Ό κ. Φαρμάκης είταν πολú φυσικός στο μικρό ανήσυχο αδελφό που δέν ξέρει άκόμη πώς να κατασιγάσει τις ψυχικές του λαχτάρες. Η κ. Μηλιάδη έκτός από τό συγκινημένο της παίξιμο στις τρυφερές στιγμές τής έπαφής της με τή Στέλλα, έδωσε πολú έντονα και τις μόνες εύθυμες νότες με τή μηχανοφοβία και τήν αγαθή της άφέλεια.

Πολú συνετέλεσε στην υποβλητική άτμόσφαιρα του έργου κι' ή «ιστορική στιγμή» που τονίστηκε και στα κοστουμια και στο περιβάλλον με τήν γνωστή επιμέλεια που χαρακτηρίζει πάντα τήν εργασία τής κ. Ανδρεάδη.